

Книга Даниїла — номер двісті

Пророче розгортання: Друге збирання та його значення в адвентистській есхатології

Jeff Pippenger
2024-05-05

Ми розглядаємо пророчий період, представлений як друге збирання, визначене пророком Ісаєю, а згодом — Сестрою Вайт.

І того дня буде корінь Єссея, що стане знаменом для народів; до нього звертатимуться язичники, і місце його спочинку буде славне. І станеться того дня, що Господь знову вдруге простягне Свою руку, щоб повернути рештку Свого народу, що залишаться, з Ассирії, і з Єгипту, і з Патросу, і з Кушу, і з Еламу, і з Шінара, і з Хамату, і з островів моря. І Він підніме знамено для народів, і збере вигнанців Ізраїля, і з чотирьох кінців землі збере до купи розпорошених Юди. І заздрість Єфрема відступить, і вороги Юди будуть знищені: Єфрем не буде заздрити Юді, і Юда не буде утискати Єфрема. Ісаія 11:10–13.

Коли Божий народ останніх днів буде зібраний вдруге, серед тих учнів відбувається єднання, яке було відображене десятьма днями, що передували П'ятидесятниці, і про яке Ісаія говорить як про час, коли: «І заздрість Єфремова відступить, і вороги Юди будуть відсічені; Єфрем не буде заздрити Юді, а Юда не буде гнітити Єфрема».

"На Божий народ прийдуть випробування, і кукіль буде відокремлений від пшениці. Але нехай Ефраїм більше не заздрить Юді, і Юда більше не буде гнобити Ефраїма. Лагідні, ніжні, співчутливі слова виходитимуть із освячених сердець і уст. Вкрай необхідно, щоб ми були єдині, і якщо всі ми шукатимемо лагідності та смирення Христа, то матимемо розум Христа, і буде єдність духу." *Review and Herald*, 19 березня 1895 р.

Єднання є складовою справи, яку Христос звершує, коли Він вдруге збирає сто сорок чотири тисячі. Та єдність була представлена десятьма днями, що передували П'ятидесятниці, і шістьма днями табірною збіранням в Ексетері, і могла бути досягнута з 1856 до 1863 року, якби ті, хто пережив Велике Розчарування 22 жовтня 1844 року, не збилися зі шляху.

Але в період сумнівів і невизначеності, що настав після розчарування, багато адвентних віруючих зреклися своєї віри. Почалися незгоди й поділи. . . . Таким чином, справа була загальмована, і світ залишився в темряві. Якби вся адвентистська спільнота об'єдналася на ґрунті заповідей Божих і віри Ісуса, наскільки інакшою була б наша історія!

Не було волею Божою, щоб прихід Христа так затримувався. Бог не задумував, щоб Його народ, Ізраїль, блукав сорок років у пустелі. Він обіцяв провести їх прямо до землі Ханаану і утвердити їх там святим, здоровим і щасливим народом. Але ті, кому вперше було проповідано, не ввійшли «через невір'я» (Євреїв 3:19). Їхні серця були сповнені

нарікання, непокори та ненависті, і Він не міг виконати Свого завіту з ними.

"Протягом сорока років невір'я, нарікання та бунт не впускали стародавній Ізраїль у землю Ханаан. Ті самі гріхи затримали вхід сучасного Ізраїлю в небесний Ханаан. У жодному з цих випадків Божі обітниці не були винні. Саме невір'я, мирськість, непосвяченість і чвари серед тих, хто визнає себе народом Господнім, утримували нас у цьому світі гріха й скорботи стільки років." Вибрані вісті, книга 1, 68, 69.

Сходження другого ангела виявило розсіяння під час першого розчарування, яке започаткувало період очікування, а потім привело до шестиденного періоду на таборових зборах в Ексетері, де було досягнуто єдності щодо звістки напередодні виливу Святого Духа у звістці Опівнічного крику наприкінці цих зборів.

Сходження третього ангела 22 жовтня 1844 року виявило розсіяння під час великого розчарування і започаткувало період навчання, коли істини, пов'язані зі Святим Святих, були відкриті Божому народові. До 1849 року Господь простягав Свою руку, щоб удруге зібрати Свій народ, а до 1851 року вже було представлено діаграму 1850 року. Та діаграма відображала основоположне послання, і саме те послання, яке мало бути піднесене перед світом як знамено.

Друге зібрання учнів Христом почалося негайно при Його зішесті, а зібрання тих, що в Ексетері, розпочалося в період зволікання. В історії повстання 1863 року друге зібрання почалося щонайменше через п'ять років після початку освітнього процесу, який розпочався, коли у 1844 році відкрилося світло про святилище. У 1848 році іслам тоді гнівив народи. Друге зібрання представлено як поступова праця, що звершується настанням десяти днів, які передували П'ятидесятниці, а також шістьма днями табірною зібрання в Ексетері, і мало бути завершене до 1856 року.

Діло збирання Його народу вдруге є завершальною працею третього ангела, і воно здійснюється рукою Христа.

Коли настала субота, він почав навчати в синагозі; і багато хто, почувши його, дивувалися, кажучи: Звідки в цього чоловіка все це? і яка це мудрість, що дана йому, що навіть такі могутні діла творяться його руками? Марка 6:2.

Розсіяння, що відбувається, коли божественний символ спускається, запускає процес випробування, який зрештою виявляє дві категорії вірян і таким чином очищує храм.

Віяло в Його руці, і Він ретельно очистить свій тік, і збере свою пшеницю до житниці; а половину спалить негасимим вогнем. Матвія 3:12.

У той період народ Божий має взяти послання з руки ангела і з'їсти його.

І я побачив іншого могутнього ангела, що сховався з неба, зодягненого у хмару: і на його голові була веселка, і обличчя його було, як сонце, а ноги його — як стовпи вогню: І в руці він мав відкриту книжечку: і поставив праву ногу на море, а ліву — на землю. Об'явлення 10:1, 2.

З приходом другого ангела 19 квітня 1844 року Божий народ був розсіяний. Спочатку вони були зібрані, коли збулося пророцтво з дев'ятого розділу Одкровення, п'ятнадцятого вірша, 11 серпня 1840 року, але Господь прикрив Своєю рукою помилку в підрахунку деяких чисел на діаграмі.

«Мені було показано, що діаграма 1843 року була спрямована рукою Господа і що її не слід змінювати; що числа були такими, як Він хотів; що Його рука була над нею й приховала помилку в деяких числах, так що ніхто не міг її побачити, доки Його рука не була віднята». Ранні твори, 74.

Відняття Його руки дало змогу Самуелю Сноу визначити правильну дату для видіння, яке забарилося.

«Тих вірних, розчарованих, які не могли зрозуміти, чому їхній Господь не прийшов, не були залишені в темряві. Їх знову привели до їхніх Біблій, щоб досліджувати пророчі періоди. Рука Господня була знята з обчислень, і помилку було пояснено. Вони побачили, що пророчі періоди сягають 1844 року, і що ті самі докази, які вони наводили, щоб показати, що пророчі періоди закінчилися в 1843 році, доводили, що вони завершаться в 1844 році». Ранні твори, 237.

Історія першого і другого ангелів містить ряд віх, пов'язаних із рукою Христа. Коли Він зійшов 11 серпня 1840 року та 19 квітня 1844 року, у Його руці була вістка. Саме Його рука керувала створенням і виданням таблиці 1843 року у травні 1842 року. Саме Його рука запечатала помилку в числах на таблиці. Після розсіяння, що настало після того першого розчарування, Єремія сидів наодинці через руку Христа. Потім Він прибрав Свою руку і тим самим зняв печать з вістки Опівнічного крику. Акт простягання Його руки, щоб зібрати Його народ удруге, тривав від першого розчарування до табірної зібрання в Ексетері, так само, як учні врешті були зібрані в Єрусалимі на десять днів напередодні виливання Святого Духа. З приходом третього ангела 22 жовтня 1844 року Господь підняв Свою руку.

І ангел, якого я бачив, що стояв на морі й на землі, підніс руку свою до неба і присягнув тим, хто живе на віки віків, хто створив небо і все, що в ньому, і землю, і все, що на ній, і море, і все, що в ньому, що часу більше не буде. Об'явлення 10:5, 6.

Від першого зібрання 11 серпня 1840 року до 22 жовтня 1844 року історія першого й другого ангела позначена рукою Христа. 22 жовтня 1844 року третій ангел зійшов, і маленьке міллеритське стадо було розсіяне Великим Розчаруванням. Того дня Христос підніс Свою руку до неба й поклявся, що часу більше не буде.

Друге збирання в історичному періоді 1844–1863 років почалося з того, що Христос підняв Свою руку, водночас тримаючи у Своїй руці послання, яке слід було з'єсти. Потім у 1849 році Він удруге простяг Свою руку, щоб зібрати Свій розпорошений народ. Тих людей було зібрано завдяки посланню Опівнічного кличу, а розпорошено, коли передбачена подія не відбулася. На таборовому зібранні в Ексетері Христос зібрав Свою отару й об'єднав її навколо послання, як Він учинив протягом десяти днів, що передували П'ятидесятниці. Філадельфійські міллеріти залишили таборове збирання в Ексетері й повторили

П'ятидесятницю. У 1856 році Христос перебував поза рухом, що перейшов у Лаодикію, бо Христос стоїть поза серцем лаодикійця й стукає, шукаючи входу.

Ось, Я стою при дверях і стукаю: коли хто почує Мій голос і відчинить двері, Я увійду до нього й повечеряю з ним, і він зі Мною. Об'явлення 3:20.

У 1856 році рука Христа стукала у лаодикійський міллеритський рух, але безрезультатно. У 1849 році, за сім років до того, Він вдруге почав збирати Свій народ, але сумнів і невизначеність зупинили філадельфійський рух.

"Якби адвентисти після великого розчарування 1844 року твердо трималися своєї віри й одностайно слідували у відкриваному Божому провидінні, прийнявши вістку третього ангела й у силі Святого Духа звіщаючи її світові, вони побачили б Боже спасіння; Господь потужно діяв би через їхні зусилля, справа була б завершена, і Христос уже прийшов би, щоб прийняти Свій народ до їхньої нагороди. Але в період сумнівів і невизначеності, що настав після розчарування, багато адвентних віруючих відпали від віри. . . . Так справа була загальмована, і світ залишився в темряві. Якби вся адвентистська спільнота об'єдналася навколо заповідей Божих і віри Ісуса, наскільки інакшою була б наша історія!" Євангелізм, 695.

11 вересня 2001 року Христос зібрав Свій народ останнього дня, який згодом було розсіяно 18 липня 2020 року. 11 вересня 2001 року ті, кого було зібрано, взяли приховану книгу з руки Христа і з'їли її. 18 липня 2020 року вони відкинули повеління, що було символізоване Його піднесеною рукою і означало, що «часу більше не буде».

Філадельфійські міллерити не виявили непокори у своєму помилковому пророцтві 1843 року, бо діяли згідно з усім світлом, яке Господь відкрив, але 18 липня 2020 року лаодикійці руху третього ангела повстали проти світла, пов'язаного з Його рукою. Після 1844 року філадельфійський рух першого ангела «у період сумнівів і невизначеності» «відступив від своєї віри» і став лаодикійським.

1856 представляє собою той момент переходу, що уособлює перехідний момент для Божого народу останніх днів.

Десь упродовж семи років між 1849 і 1856 роками філадельфійський міллеритський рух чинив опір Господній руці, яка простягалася, щоб удруге зібрати Його народ, і обітниця полягала в тому, що тоді Він зробить більше, ніж робив у минулому.

"23 вересня Господь показав мені, що Він удруге простягнув Свою руку, щоб повернути останок Свого народу, і що в цей час збирання слід подвоїти зусилля. У час розсіяння Ізраїль був уражений і роздертний; але тепер, у час збирання, Бог зцілить і перев'яже Свій народ. Під час розсіяння зусилля, спрямовані на поширення істини, мали незначний вплив, досягали малого або й нічого; але в час збирання, коли Бог простяг Свою руку, щоб зібрати Свій народ, зусилля для поширення істини матимуть задуманий результат. Усі мають бути єдині й ревні в цій праці. Я бачила, що соромно кому-небудь звертатися до періоду розсіяння по приклади, щоб керуватися ними тепер, у час збирання; бо якби

Бог робив для нас тепер не більше, ніж тоді, Ізраїль ніколи не був би зібраний. Так само необхідно публікувати істину в часописі, як і проповідувати її." Review and Herald, 1 листопада 1850 р.

Очевидно, Господь намагався просувати Своє діло в єдності, але єдність, очевидно, була порушена, і «у період сумнівів і непевності, що настав після розчарування, багато адвентних віруючих відступили від своєї віри». «Теперішня істина» (згодом «Огляд і Вісник») почала виходити 1849 року, і до 1851 року діаграма 1850 року вже була доступна, але до 1856 року звістка про «сім часів» із двадцять шостої глави книги Левіт залишилася незавершеною. Розпечатання цієї звістки сталося 22 жовтня 1844 року, коли завершилися часові пророцтва про дві тисячі триста років і про дві тисячі п'ятсот двадцять років.

Вчення про суботу було тим, що сяяло над іншими вченнями того часу, і протягом дванадцяти років тривав випробувальний процес, аж доки 1856 року не настало останнє випробування. Те випробування стосувалося суботнього відпочинку для землі, і воно ознаменувало кінець випробувального процесу, який почався із суботнього відпочинку для людей. Випробувальний період мав підпис Альфи й Омеги. 1856 рік також означав зростання пізнання щодо першої основоположної істини, відкритої Міллером, тож на тому рівні він також мав підпис Альфи й Омеги. Істина про суботу як знамення Божого освяченого народу була представлена як звучання Сьомої Сурми, коли звершується таємниця Христа у віруючому, надія слави. «Сім часів» було представлено Ювілейною Сурмою, яку належало засурмити у День Викуплення.

Сім років від 1856 до 1863 представляли десять днів у Єрусалимі для учнів і шість днів табірної зібрання в Ексетері для філадельфійських міллеритів, але, на жаль, цей період став прикладом для тих, хто відмовляється слідувати за Господом, коли Він веде їх через перехідний період. Історія першого та другого ангелів, тобто історичний період Семи Громів, показує, як Господь простягає Свою руку, щоб удруге зібрати Свій народ, починаючи з 19 квітня 1844 року, і демонструє слухняну відповідь, коли мудрі пішли за Христом у Святе Святих.

Історія першого Кадешу, тобто історія третього ангела з 1844 по 1863 рік, вказує на те, що Господь знову простягає Свою руку, щоб удруге зібрати Свій народ, але в тій історії проявляється бунт. Тепер, втретє, від липня 2023 року, Господь знову простягає Свою руку, щоб удруге зібрати Свій народ, і вони звершать другий Кадеш як послухні філадельфійці, бо підпис істини визначає ці три рази так: початок і кінець представляють послухних філадельфійців, а середній приклад — непослушних лаодикійців.

Ми продовжимо це дослідження у наступній статті.

Чи прислухаються церкви до Лаодикійської вістки? Чи покаються вони, чи, незважаючи на те, що найурочистіша вістка істини — вістка третього ангела — проголошується світові, і далі житимуть у гріху? Це остання вістка милості, останнє застереження для занепаłego світу. Якщо Божа церква стає теплою, вона не має більшої прихильності в Бога, ніж церкви, представлені як ті, що впали й стали житлом демонів, пристановищем

кожного нечистого духа і кліткою кожного нечистого та гидкого птаха. Ті, які мали можливість почути й прийняти істину та приєдналися до Церкви адвентистів сьомого дня, називаючи себе народом Божим, що зберігає заповіді, і водночас не мають більше життєвої сили та посвяти Богові, ніж номінальні церкви, зазнають кар Божих так само певно, як і церкви, що противляться закону Божому. Лише ті, хто освячені істиною, складатимуть царську родину в небесних оселях, які Христос пішов приготувати для тих, хто любить Його і зберігає Його заповіді.

«Хто каже, що знає Його, і не виконує Його заповідей, той неправдомовець, і правди в ньому немає» [1 Івана 2:4]. Це стосується всіх, хто заявляє, що має пізнання Бога і дотримується Його заповідей, але не виявляє цього добрими ділами. Вони одержать за своїми ділами. «Кожен, хто перебуває в Ньому, не грішить; кожен, хто грішить, не бачив Його і не пізнав Його» [1 Івана 3:6]. Це звернено до всіх членів церкви, у тому числі до членів церков Адвентистів сьомого дня. «Дітоньки, нехай ніхто не зводить вас: хто чинить праведність, той праведний, як і Він праведний. Хто чинить гріх — від диявола, бо диявол грішить від початку. На це Син Божий з'явився, щоб зруйнувати діла диявола. Кожен, хто народився від Бога, не чинить гріха, бо Його насіння перебуває в ньому; і він не може грішити, бо народжений від Бога. Цим виявляються діти Божі й діти диявола: кожен, хто не чинить праведності, не від Бога, як і той, хто не любить свого брата» [1 Івана 3:7-10].

"Усі, хто заявляє, що є адвентистами, які дотримуються суботи, і все ж продовжують жити в гріху, є брехунами в Божих очах. Їхній гріховний шлях протидіє Божому ділу. Вони ведуть інших у гріх. Слово від Бога звернене до кожного члена наших церков: 'І робіть рівними стежки для своїх ніг, щоб кульгаве не звернуло з дороги, а краще щоб оздоровилося. Додержуйте миру з усіма і святості, без якої ніхто не побачить Господа; пильнуючи, щоб ніхто не позбувся Божої благодаті; щоб якийсь корінь гіркоти, виростаючи, не завдав вам клопоту і щоб через це багато хто не опоганився; щоб не було між вами розпусника або нечестивця, як Ісав, який за одну страву продав своє первородство. Бо ви знаєте, що потім, коли хотів успадкувати благословення, був відкинутий; бо не знайшов місця для покаяння, хоч і старанно шукав його зі сльозами' [Євр. 12:13-17]."

Це стосується багатьох, хто стверджує, що вірить у істину. Замість того щоб відмовитися від своїх розпусних практик, вони далі прямують неправильним шляхом виховання під обманливою софістикою Сатани. Гріх не розпізнається як гріх. Їхні сумління осквернені, їхні серця зіпсуті, навіть думки постійно зіпсуті. Сатана використовує їх як приманки, щоб зваблювати душі до нечистих практик, які оскверняють усе ество. «Той, хто зневажив Мойсеїв закон [який був Божим законом], без милості вмирав при двох чи трьох свідках: то наскільки тяжчої кари, як гадаєте, буде достойний той, хто потоптав Сина Божого і кров завіту, якою був освячений, за нечисту вважав, і зневажив Духа благодаті? Бо ми знаємо Того, хто сказав: Помста належить Мені, Я відплачу, говорить Господь. І знову: Господь буде судити народ Свій. Страшно впасти в руки Бога Живого» [Євреям 10:28-31]. Публікації рукописів, том 19, 176, 177.